

Félidejénél tarthat az Afrika északi partvidékeinek államaiban kifejlesztett válság és vele együtt a líbiai háború is. Ez utóbbi még sok humanitárius segílyt fog kapni, de egyiknek- másiknak bomba formája lesz, robbanni fog és ölni. A kirobbantók egyik céljukat már elérték. A Brent minőségű kőolaj hordónkénti ára száz dollár körül mozog. Ezen nagyot lehet kaszálni és kaszálnak is. A másik fő céljukat, hogy legyen végre háború, egyelőre csak korlátozottan érték el. Ez a háború még rövidnek látszik. Végre a britek is, az amerikaiak is feladatot tudtak adni egy-egy repülőgép-anyahajójuknak, amelyek atom-meghajtásúak és darabonként kb. ötezer katonát foglalkoztatnak. Nem veszi ki jól magát, ha ez a legénység valahol partközélemben horgonyoz és egyetlen foglalkozása kijárni a parti bordélyházakba. Az embereknek munka kell, mert ha elszoknak tőle, nem dolgoznak akkor sem, ha valóban szükség volna rá.

A háború az utóbbi évtizedben válságot és pénzügyi összeomlást elfedő eszközzé vált. A világhatalmat a markában tartó pénzügyi elit a „kutyaharapást szőrivel” módszerhez folyamodik vele. A háború, pénzügyi-gazdasági válság lefedő intézményévé vált. A háború mindig mindennél érdekesebb. Ma már egy bankcsőd alig kelt izgalmat, egy bombázás eget-földet betöltő izgalom. Ha sok a bankcsőd, pláne, ha az egész rendszer összeomlóban van, feltétlenül háborút kell indítani valahol.

Az idén 10 éves lesz a XXI. század „háború indító alapláncja”, a WTC-tornyok mesebeli hazugsággal való lerobbantása. Borzasztó nagy ünnepek várhatók. Lesz sírás, rívás, meghatódottság, antiterrorista proklamációk, talán még amnesztia is. De a helyzet, úgy látszik, újabb közbelépést követelt. A bankárok újabb háborút rendeltek. Az antiterrorista háborúk kifűjtak. Irakban már nem fogy elég hadianyag, ember sem, Afganisztánt előbb-utóbb fel kell adni, Észak- és Dél-Korea között nem robbant ki semmi. Nem tudjuk, milyen Világbank-csőd fenyeget, mekkora új buborék pattant szét, csak azt látjuk, hogy háború lett rendelve és a háborút megszavazta a Biztonsági Tanács.

Afrika északi partja elég közel van Európához, magába foglalja a Szuezi-csatornát és eléggé közel van a nagy arab olajmezőkhöz is. A válságstratégák Észak-Afrika mellett döntöttek, márcsak azért is, hogy a legnagyobb gondot Európának okozzák. Az új háború mindenesetre sikeresnek mondható: az olajár felszökött.

A megfejtést ezzel le is zárhatnánk, ha nem maradna megválaszolatlanul a háború kirobbantásának körülménye. Mert van itt egy kérdés, amire egyelőre nem tudunk válaszolni. Hogyan? Az, hogy ez Facebook-háború, olyan szép, hogy a szívnek meg kell hasadni tőle. Az első hírmagyarázók azzal kürtölték tele a világot, hogy a százezres tömegeket az interneten egymásnak küldött üzenetekkel toborozták össze. A demokrácia, sőt a nyugati demokrácia szép igényét is így adták kézről kézre, arcról arcra. Egyszerre több elűtő berendezkedésű muzulmán országban támadt fel az igény a demokráciára és egymás után lett elégük a tömegeknek eddigi uralkodóikból. Állapítsuk meg, ilyen mesével még nem találkoztunk.

Kétségtelenül vannak tények. A laptop, az internet, a mobiltelefon ma már Észak-Afrika városi lakossága körében is divatcikk, nyilván használják is. De hogy forradalom kiváltására miért alkalmas eszköz, hogy demokratikus igényekért folyó lázadásra, kvázi forradalom kiváltására miért alkalmas, méghozzá olyan társadalmakban, amelyekben a demokratikus igényeknek eddig híre-hamva sem volt, azt nem tudjuk. Be kell látnunk, hogy itt egy olyan tömegmozgatási és tömegmozgósítási technikával állunk szemben, amelyről fogalmunk sincs. Láttunk fejkendős, csadoros asszonyokat magukból kikelve ordítani és demokráciát követelni, diktátorok távozásáért ágálni, fiatalembereket két ujjukból „V”-t formálni, ami azt sugallja, hogy mind tunéziai arabul, mind egyiptomi arabul a Victory „V”-je a győzelem jele. Ilyen sok angol nyelviskola van Tunéziában? És West-Balkán mennyi? Vagy ezek a városi arabok már mind angolszász kultúrában élnek? És az anorexia divatja mikor fog kiütni a csadoros asszonyok között?

Itt valami olyasmi történhetett, méghozzá európai értelemben alvónak minősíthető társadalmakban, amiről nekünk, a magunk többféle forradalmain és szabadságharcain túl lévő népeknek és nemzeteknek fogalmunk sincs. Errefelé indokolt elégedetlenségből és megalázottságból robbant ki forradalom. Vagy a nemzet szabadságának idegen, vagy belső korlátozása miatt. A Facebook-forradalom nekünk hieroglifa. Képtelenség.

Aztán persze az is kiderült, hogy alapjában véve komolytalan ez a nagyhangú forradalom.

Írta: Csurka István

2011. március 27. vasárnap, 06:00 - Módosítás: 2011. május 22. vasárnap, 09:01

Egyiptomban lemondott Mubarak, elvonult vidéki rezidenciájára milliárd dollárjaival együtt, és a hatalmat átadta a tábornokainak. Akik jóformán változtatás nélkül folytatták azt, amit Mubarak felfüggesztett. És a tömeg belenyugodott. Várja a turistákat a piramisokhoz. Mintha ötvenhatban Rákosi elment volna és a hatalmat hátrahagyta volna Farkas Mihálynak és fiának. Belenyugodott volna ebbe Pongrácz Gergely?

S ez nagyjából az egész államsorban így volt. A népmozgalomnak mindenütt a gyűlölt diktátor volt az ellensége, az, amelyik tegnap még tisztelt vezető volt. Ugyanakkor egyik ország forradalmának sem volt vezetője. De még csak a hatalom átvétele utáni kiszemelt vezetője sem. Mindegyik forradalom a levegőben lógott, mint egy szalmabábu. Nem busójárás volt, véletlenül? S még csak kemény magról sem beszélhetünk. Az embereket kihajtotta valami az utcára, hatalmas tereket töltöttek meg és ordítottak teli torokból. De miért? És hogyan?

Egy dolog bizonyos csupán. Az Észak-Afrika-i válságsort előidézők és a háború kirobbantók most mindent fordítva csináltak, mint korábban. Irak diktátora, Szaddám Huszein potenciális támadó volt, tömegpusztító fegyverek birtokosa: egy hatalmas veszély a civilizációra, akivel szemben szükséges, sőt kötelező volt a háború. Ő támadónak volt nyilvánítva, tehát védekezni kellett vele szemben és le kellett győzni. Oszama bin Laden és a tálibok ugyanígy. Ők támadták meg a WTC-tornyokon keresztül Amerikát. A világot egy terrorista veszély fenyegette és ezért a művelt Nyugatnak önvédelmi háborút kellett indítania ellenük.

2 évvel ezelőtt Amerikának még mindenki p
otálta, hogy a tálibok és Szaddám meggyőzték a
brazíliai országba menekre az iraki elnököt
elkísérte.

Akiket az amerikai tengerészgyalogosok elfogtak közülük, azokat bezárták Guantanamóra és állati sorban tartották őket, mert csak azt érdemelték. Aztán kiderült, hogy nincs ellenük bizonyíték. Ekkor megpróbálták maradékukat szétszórni Európában.

Ez a módszer két háborút eredményezett, hatalmas költségeket emésztett fel, sok fegyver kipróbálásra adott alkalmat, de mára már, úgy látszik, nem alkalmazható. A módszer lejátszott. Nem lehet még egyszer eladni a művelt világnak, hogy terrorista veszély fenyeget és ezért Oszama bin Laden vagy Szaddám Huszein ellen háborút kell indítani. Vissza kell tehát térni a népfelszabadítás céljából indított háborúhoz.

De hogyan szabadítsák fel a népeket, ha uralkodóik nem nyomják el őket, vagy nem nyomják el

Írta: Csurka István

2011. március 27. vasárnap, 06:00 - Módosítás: 2011. május 22. vasárnap, 09:01

annyira, hogy fellázadjanak? Nyilván olyan állapotba kell hozni ezen társadalmakat, amely állapotban a nép fellázad, az uralkodó pedig letöri ezt a lázadást. Demokratikus forradalmakat kell kirobbantani, amelyek felkelnek a gyűlölt diktátor ellen, aki visszaüt. Kadhafit előbb jól körülpetézték forradalmacskákkal, aztán a birtokán is rendeztek egyet, mert hótbiztos volt, hogy ő visszaüt.

Amerika előző beavatkozásai is ilyenfélék voltak. 1917-18-ban Wilson elnök, derék, tudós-forma presbiter összecsomagolta a „Népek önrendelkezési jogának eszméjét” és az USA hatalmas anyagi fölényével áthajózott az óceánon és megnyerte Amerikának a háborút. Csak végletekig kivérzett, sárba, nyomorba fagyott népektől kellett átvennie a győzelem jutalmát, a viláгурalmat. A demokrácia-terjesztés mindent igazolt. Igaz, nem minden nép kapott önrendelkezést, volt amelyiktől éppenséggel elvették, de Wilson erről nem tehetett. Európa vesztett, Amerika nyert. És Amerika nem is írta alá a békeszerződést. De létrejött a Népszövetség, amelynek első elnöke zsidó volt. Wilsont zsidó bankárok állták körül.

A második világháborúban a nácikat kellett legyőzni, ez volt a demokratikus indoka annak, hogy a másik, a pusztításban még tömegesebb diktatúrával, a Sztalinéval szövetkeztek Hitler ellen. A demokrácia-terjesztés fedezete megvolt, Amerika a világ urává vált, igaz, egyelőre Közép Európát oda kellett adnia Sztalinnak. De legalább maradt valami felszabadítani való.

Ez az észak-afrikai buli is valahogy erre hajaz. Valami kiviszi a városi népeket az utcára, belejönnek a skandalásba, mint kiskutya az ugatásba, és amikor megtámadják őket az eddig egyébként a Nyugat által eltűrt, sőt szövetségesként alkalmazott diktátorok, megteremtik a közbelépés, a háború megindításának demokratikus indokát. Meg kell őket védeni. Egyelőre csak a levegőből, de Irakot is először csak a levegőből kellett, sőt Afganisztánban is előbb csak a Tora-Bora hegység bánta, hogy annyi barlangjában annyi tálib élt nemi életet. Az eredmény ugyanaz, mint a másik módszerrel. Háború van, felszökik az olaj ára, fel lehet tőkésíteni a bankokat. Amellett foglalkoztatva vannak a seregek, a repülők repülnek és lőnek, bombáznak, a légénység aktív, az államgépezetek emésztik a pénzt. Kicsit el kell húzni ezt a háborút, esetleg ki kell terjeszteni, holnap a kormányok hitelért fognak folyamodni.

A nép meg hazamegy. Vigyázni kell, hogy győztesnek érezze magát és a Nyugattól megmentettnek. De ez már a sajtó dolga és Hollywoodé. Az Észak-Afrika sztoriból még Oscar-díjas filmek is készülhetnek.

Sajnos azonban a módszert, a szabadalmat nem ismerjük, pontosabban én nem ismerem.

Mit SMS-ez a négyfeleséges mufti a kétfeségesnek? Milyen utcára sodró üzenetek, vallomások, felhívások jelennek meg a Facebookon? Mert valami keringett és hatott ott, az kétségtelen. Mindegyik diktátor kísérletet tett az internet befagyasztására. Átverték volna őket?

Van az egészben valami kísérteties. Egyáltalán nincs kizárva ugyanis, hogy valóban a világhálón és a mobilokon gerjesztették ezeket a műforradalmakat. De hogyan? Mi keringett a hálózatban? Mi bukott ki a mobiltulajdonosok és facebookosok lelkéből, és mi került bele számunkra ismeretlen formában? Jelként, zeneként, valamilyen ismeretlen hatóanyagként. Valakik mozgósítottak. Sorban, egyik országot a másik után. De milyen módon? Nem egy új fegyverfajtával állunk itt szemben?

A technika most tehát létre tud hozni olyan tudatállapotot, tudatállapotokat, amilyenek eddig nem voltak. A befolyásolhatóságnak egy olyan új állapota is létezik már, amilyenről sem Jézus, sem Pál apostol, sem Mohamed, sem Buddha nem is álmodott. De a Gulagos Sztalin, avagy Goebbels sem. Ennek a lelkiállapotnak az előhívását azonban valahol ismerik és birtokolják és használják. Neve még nincs. Az eszközöket, amelynek révén ez a forradalmi lendület betör a tömeg agyába nem erre találták ki, s eddig csak üzleti célokat szolgált. Most továbbfejlesztették? És most lezajlott az első kísérlet.

Ha ez igaz, az emberiség soha ennyire kiszolgáltatott még nem volt.

Hangsúlyozom, ez feltételezés. Egyébként minden tudomány feltételezésekből indul ki, amelyeket aztán kísérletek vagy igazolnak, vagy nem. A gondolkodó ember feltételezései nélkül semmi sem mozdulna a világon. Most történt valami a legkritikusabb földrész északi peremén, amit az eddigi társadalmi mozgásokba nehéz beleilleszteni. Használható tényeket, adatokat nem közöltek róla. A kiküldött stábok szorongva indultak el a helyszínekre, másnap belátták, hogy nem nagyon értik a dolgot, aztán olyan tudósításokat szorogtak ki magukból, sokszor életveszélyes szorongattatások közben, amelyek a régi sablonokat – lelkesedés, forradalom, optimizmus, Viktory – tartalmazták. Az élet, a vér, a tűz, az égő városok, a kifosztott üzletek és mindenekelőtt a hazafiság hiányzott belőlük. Lehet tehát hazafiság, népfelzabarádítás valódi szándéka nélkül is forradalmat eltáncolni? Csak egy sajtósági balettet láttunk?

Itt most történt valami, aminek nem volt oka. Mert az, hogy tegnap még jó volt Mubarak, jó volt Kadhafi, ma meg már nem jó, az egy kicsit sántít. Egyetlenegy előzetes értesülés nem látott

Írta: Csurka István

2011. március 27. vasárnap, 06:00 - Módosítás: 2011. május 22. vasárnap, 09:01

napvilágot, amelyik arról beszélt volna, hogy Tunéziában vagy Líbiában vagy Egyiptomban valami készülne és nagy az elégedetlenség. A népnek elege van a korrupcióból. Csak nem? Mióta tudja, hogy létezik?

Amikor Egyiptomban kitört ez az izé, kicsit szégyenkeztem. Milyen rossz a külügyi szolgálatunk, mennyire nem ér semmit az információs hivatalunk, elengedik a miniszterelnököt Mubarakkal tárgyalni, megállapodásokat írnak alá, és alig ér haza Orbán, Mubaraknak útilaput kötnek a talpa alá. Ott ülnek egymás mellett a biedermeier kanapékon és egyik sem tudja, mi van az országban. Mubarak, a vén róka nem tudja, hogy mozog alatta a föld. Ma már látom, hogy nem is tudhatta. Mert a karmester még nem intett be. És valószínűleg a tömegnek sem volt fogalma arról, hogy másnap, vagy harmadnap az utcára fog menni és demokráciát fog követelni. Ez a dologban a félelmetes. Valahol valakiknek a kezében van az irányított cunami, a tömeg cunamivá tételének eszköze. Az első kísérlet ezzel az eszközzel lezajlott, még hozzá sikeresen. Az olaj nagyon drága, háború van, fogy a pénz, az igazi válság helyett erről a válságról beszél mindenki.

Aki arra gondol, hogy, persze, ez az európai kultúrán kívül lehetséges, de Európában nem, az igencsak téved. Hol van már az európai kultúra? Hány embert tapostak halálra a világ egyik legfejlettebb régiójának egyik tömegrendezvényén Németországban, s milyen barom-zene rabjai voltak, akik ott összegyűltek? És a West-Balkán?

A felbujtók ismeretlenek. A világ üres.